

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 242.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364983261520/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

til andre mennesker hade der altid været noget i vejen, ikke sandt? Jo. Hun hade ikke haft Gud med, det var sagen. Hvor Gud var med, der var alting fuldkomment. Nu kunde hun tænke over det.

Og fru Laursen tænkte. Hun forstod, at det var det allerbedste, om hun således kunde ta Gud med til at hjælpe på alle dårlige forhold. Alting blev så straks fuldkomment. Folk vilde være venlige og deltagende, fru Lind vilde ikke være højtidelig, konsulinden ikke så rædsom påståelig, faer vilde blie kærlig og god, rose og opmuntre hende, børnene vilde blie kærlige — —

Ja men — — —

Skulde de så ikke først omvendes allesammen? De var jo nok troende, naturligvis — fru Laursen kendte ingen, der var ligefrem vantro — men at de vilde ta Gud med på den måde, som pastor Madsen mente, nej, det troede hun nu ikke. Og kunde det så hjælpe noget, når hun var alene om det?

Ud fra denne tvivl grenede der sig mange andre, og pastor Madsen fik et helt træ af sammenvoksede spørgsmål, der nu skulde fældes; det hade suget kraften af hendes store forhåbninger.

»Jeg er vist heller ikke anlagt for at være missjonsk; jeg tror bedre, jeg kunde blie troende sådan — ligesom man var i gamle dage,« mente hun. Men så kom hun i tanke om byens egen præst, der jo var en forfærdelig rar mand, naturligvis, men han vilde ikke høre på hende i limevis, han vilde rimeligvis bare omvende hende i al korthed, og dermed færdig. Næ, hun blev vel nok nødt til at gå over til missjonen alligevel.

Hun var derfor ret modtagelig for pastor Madsens modforestillinger:

Ja, det kunde jo gerne være, at hun blev en ensom kvinde midt i en kreds af vantro. (Ja, det var netop en ensom kvinde, hun var.) Men også en sådan fik af Gud